

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi március hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék Fk.257/2013/10. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- I.rendű vádlott által elkövetett cselekményt a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősíti.
- az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónap börtönre enyhíti.
- az I.r. és a II.r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II.r. vádlottat, hogy fizessen meg az állam részére a másodfokú eljárásban felmerült 10.600 (tízezer-hatszáz) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék Fk.257/2013/10. számú ítéletével I.rendű vádlottat emberölés büntettének kísérlete miatt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére. II.rendű vádlottat kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt 8 hónap börtönre ítélte és szintén kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Fk.III.**rendű vádlottat** bűnpártolás vétsége miatt 2 évre próbára bocsátotta.

A törvényszék ítélete ellen az I.r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, a II.r. vádlott és védője enyhítésért jelentett be

fellebbezést. A III.r. vádlott tekintetében a törvényszék határozata 2013. november 6. napján jogerőre emelkedett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján a tényállás kisebb körű kiegészítése és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés pontosítása mellett a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság I.rendű vádlottcselekményét életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének minősítse, egyben a vele szemben alkalmazott joghátrányt enyhítse.

A bejelentett védelmi fellebbezések alapján eljárva a megtámadott határozatot a másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást túlnyomórészt a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le, a tényállást a szükséges mértékben felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az ügyészi indítványnak megfelelően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja:

I.rendű vádlottnem szenved kóros elmeállapotban, amely kizárná vagy korlátozná őt abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyes voltát felismerje, illetve e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Ilyen kóros elmeállapotban a cselekmény elkövetésekor sem szenvedett. Intellektusa az átlagosnál alacsonyabb, a normál övezet alsó sávjában, az enyhe fokú mentális retardáció határához közeli szinten van. Cselekményét szokványos részegség állapotában követte el (nyomozati iratok 455-456. oldal).

II.rendű vádlottal szemben a Marcali Városi Bíróság 5.B.81/2012/6. számú ítélete a Kaposvári Törvényszék Bf.470/2012/2. számú határozatával 2012. október 24. napján emelkedett jogerőre.

A fentiek szerint kiegészített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

Az ügyész indítványozta, hogy a másodfokú bíróság **tanú1** tanúvallomását a bizonyítékok köréből zárja ki, figyelemmel arra, hogy a tanú I.rendű vádlottlányával élettársi kapcsolatot létesített, vele életközösségben él. A Btk.459.§ (1) bekezdés 14/e) pontja szerint **tanú1** hozzátartozónak minősül és a Be.78.§ (4) bekezdése alapján mentességi joggal rendelkezik. Erre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2013. szeptember 10. napján megtartott tárgyaláson azt állapította

meg, hogy **tanú1** tanút mentességi jog nem illeti meg. A fentiekre tekintettel **tanú1** tanúvallomása a tényállás megállapítása során nem vehető figyelembe.

A helyes tényállás azonban **tanú1** tanúvallomása nélkül is megállapítható. A múltbeli történések a törvényesen beszerzett bizonyítékok, részben a tanúvallomások, részben pedig az objektív bizonyítékok, a szakértői vélemények alapján rekonstruálhatók. I.rendű vádlott és házastársa, a sértett vallomásából, de más tanúvallomásokból is kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sérülés keletkezésének időpontjában a vádbeli helyszínen a vádlott és a sértett által közösen lakott ház konyhájában kizárólag ketten tartózkodtak, az I.r. vádlott és a sértett. Figyelemmel arra, hogy a szakértői vélemény a sértett hasi szűrt sérülésének a véletlenszerű keletkezését, illetve az önkezűséget kizárta, azt kizárólag I.rendű vádlott okozhatta. Ezt a következtetést alátámasztja a nyomozati iratok 320. oldalán található mentőszolgálathoz érkezett bejelentés is, miszerint a sértettet megsúrták. Egyébként a nyomozati iratok 470. oldalán található vallomásban maga az I.r. vádlott is elismerte, hogy ő okozta szúrással a sértett felsőtestén lévő sérülést.

Mindezen adatokból **tanú1** tanúvallomása nélkül is helytállóan következtetett a törvényszék I.rendű vádlottbüntetőjogi felelősségére.

II.rendű vádlotta bűncselekmény elkövetését bűnösségére is kiterjedően beismerte, esetében a jogorvoslati kérelem az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállását nem támadta.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a bizonyítékok olyan zárt kört alkotnak, melyből a vádlottak bűnösségére kétséget kizáróan következtetni lehetett, amiért is az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg mindkét vádlott büntetőjogi felelősségét.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság I.rendű vádlottcselekményének jogi minősítése során.

A 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontjait is figyelembe véve megállapítható, hogy az I.r. vádlott tudattartalmának a feltárásához kevés objektív adat áll rendelkezésre. Miután a cselekmény elkövetésének az eszköze nem került elő, így kizárólag az orvosszakértői véleményből, a sértett sérülésének leírásából lehet következtetni arra, hogy az I.r. vádlott szándéka milyen jellegű sérülés okozására irányult, milyen következményekkel számolt. A sértett hátának alsó részét ért, összességében 10 cm szúrcsatornával járó, ténylegesen 7 napon belül gyógyuló sérülés önmagában kevés ahhoz, hogy az I.r. vádlott ölési szándékára lehessen megalapozottan következtetni. Egyéb bizonyíték híján nem lehet megnyugtatóan állást foglalni abban a körben, hogy az I.r. vádlott a sértett halálának lehetséges bekövetkezésébe belenyugodva cselekedett. A rendelkezésre álló perbeli adatok legfeljebb annak a következtetésnek a levonására alkalmasak, hogy I.rendű vádlottszúrása életveszélyes sérülés okozására irányult, az eredmény

tekintetében eshetőleges szándékkal. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az I.r. vádlott cselekményének minősítését megváltoztatta, és azt a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének minősítette.

Az eredeti minősítés mellett téves volt az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, hogy **fk.III.rendű vádlott** a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző bűnpártolás vétségét követte el. A III.r. vádlott emberöléssel kapcsolatban követte el a bűnpártoló magatartást, ezért cselekménye a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnpártolás bűntettének minősült volna. Figyelemmel arra, hogy a fellebbviteli bíróság az I.r. vádlott cselekményének minősítését megváltoztatta, ezzel a III.r. vádlott cselekményének minősítése is helyessé vált.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel. Az I.r. vádlott esetében a megváltozott minősítésre tekintettel át kellett értékelni a büntetés kiszabását meghatározó tényezőket. A másodfokú bíróság az I.r. és II.r. vádlott esetében azt értékelte súlyosító körülményként, hogy mindketten visszaesőnek nem minősülő bűnismétlők. További súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság mindkét terhelt esetében, hogy büntetőeljárás hatálya alatt követték el cselekményeiket. Az I.r. vádlott esetében a kiszabható büntetés kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés. Figyelemmel arra, hogy ténylegesen a sértett mindössze hét nap alatt gyógyuló sérülést szenvedett, ezért a kísérlet távoli volta miatt az elsőfokú bíróság által kiszabott 3 év 6 hónap börtönbüntetés eltúlzottan súlyos, azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

A törvényszék helyesen foglalt állást a Btk. - 2.§ - hatályával kapcsolatosan, az ezzel összefüggő indokolása azonban pontatlan. A törvényi tényállások és a büntetési tételkeretek mindkét vádlott esetében azonosak a cselekmény elkövetésekor és elbírálásakor hatályos jogszabályokban. A feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályaira figyelemmel azonban - a 4/2013. BK vélemény alapján - mindkettőjük esetében a cselekmény elbírálásakor hatályos, új büntető törvény alkalmazásának van helye.

Az elsőfokú bíróság sem az I.r., sem a II.r. vádlott esetében nem jelölte meg a büntetés kiszabásakor figyelembe veendő középértéket. Ez az I.r. vádlott esetében a megváltoztatott minősítésre tekintettel 5 év, míg a II.r. vádlott esetében 3 év. Annak ellenére, hogy mind az I.r., mind a II.r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság nem csupán a középértéknél, de - az elsőfokú ítéletben írt minősítésre tekintettel - a törvényi minimumnál is enyhébb büntetést szabott ki, nem jelölte meg az ennek alapjául szolgáló ún. enyhítő szakaszt, vagyis a Btk.82.§ (1) és (2) bekezdés b), illetve d) pontját. Ez utóbbi hiányosság a megváltoztatott minősítésre tekintettel kizárólag a II.r. vádlott esetében áll fenn.

Az ügyész kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a II.r. vádlottat nem tiltotta el mellékbüntetésül a közügyek gyakorlásától annak ellenére, hogy a Btk.61.§ (1) bekezdésében írt feltételek maradéktalanul fennállnak. Megállapítható, hogy a II.r. vádlott mind előéletére, mind pedig az elkövetett cselekményre figyelemmel méltatlan arra, hogy részt vegyen a közügyek gyakorlásában, azonban terhére súlyosításért fellebbezést nem jelentettek be. Az ítélet súlyosítására ezért a Be.354.§ (4) bekezdés f) pontjára figyelemmel a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

A törvényszék mind az I.r., mind a II.r. vádlott tekintetében pontatlanul jelölte meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. Az helyesen a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja szerint a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. E vonatkozásban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét pontosította.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla a Kaposvári Törvényszék ítéletét az I.r. vádlott cselekményének minősítése és a vele szemben alkalmazott joghátrány tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul. A II.r. vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2014. március 25.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék Fk.257/2013/10. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Fkf.I.439/2013/9. számú ítéletében írt változtatásokkal I.rendűs II.rendű vádlottak vonatkozásában 2014. március 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke